

Sygn. akt II Ka 582/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Paweł Mądry

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2022 r.

sprawy **M. T.**

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 30 maja 2022 r. sygn. akt II K 406/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 545 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 582/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 maja 2022 roku wydany w sprawie II K 406/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że oskarżony M. T. w dniu 15 września 2018 r. w miejscowości S. gm. L. pow. (...) nie upewnił się rozpoczęciem wykonywania manewru wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu, czy sam nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, zjechał na lewy pas ruchu, którym już wtedy poruszał się wyprzedzający go motocykl H. nr rej. (...) kierowany przez P. K., podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne świadczą o tym, że oskarżony upewnił się w lusterku wstecznym, że jadące za nim pojazdy nie sygnalizują manewru wyprzedzania, zasygnalizował zamiar wyprzedzania, a następnie rozpoczął jego wykonywanie, po czym na torze jego ruchu pojawił się motocykl marki H., którego kierowca podczas manewru wyprzedzania doprowadził do zderzenia obydwu pojazdów;</p> <p>2. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

poprzez nieuwzględnienie treści art. 4, 7 i 410 kpk w trakcie przewodu sądowego, oraz podczas wyrokowania poprzez:

a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania, poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa poprzez niezachowanie należytej ostrożności wymaganej w danych okolicznościach podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień M. T., zeznań D. Ł., zeznań świadka S. B., prywatnej opinii eksperta M. K., prowadzi do wniosku, że oskarżony upewnił się przed podjęciem manewru wyprzedzania czy sam nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, zaś suma naruszeń przepisów prawa ruchu drogowego przez P. K. była bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego;

b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie zeznań M. P. i P. K. za wiarygodny materiał dowodowy pomimo niespójności zeznań i wewnętrznej ich sprzeczności w postaci: określenia kolejności pojazdów jadących przed kierującym samochodem marki B., przekroczenia podwójnej linii ciągłej przez P. K., prędkością z jaką poruszał się motocyklista, a także w zakresie techniki wyprzedzania kolumny pojazdów przez motocyklistę;

c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie ekspertyzy prywatnej M. K. jedynie ze względu na fakt, że jest ona sprzeczna z opinią powołanego w sprawie biegłego J. S., podczas

gdy ekspertyza M. K. stanowi wiarygodny materiał dowodowy, zaś wnioski opinii są spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

d) przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie opinii biegłego z zakresu ruchu i rekonstrukcji wypadków J. S. za wiarygodny materiał dowodowy podczas gdy opinia ta jest niepełna albowiem nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, nie uwzględnia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia badanej kwestii oraz posługuje się nielogicznymi argumentami;

e) oparcie podstawy wyroku jedynie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej z pominięciem zeznań D. Ł. i oskarżonego w zakresie znacznej prędkości z jaką poruszał się motocyklista oraz upewnienia się przez oskarżonego przed podjęciem manewru wyprzedzania, że nie jest wyprzedzany przez inny pojazd; opinii prywatnej eksperta M. K. w zakresie dopuszczenia się przez kierującego motocyklem marki H. naruszenia dyspozycji art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym pozbawiając się przy tym możliwości upewnienia, czy kierujący jadący przed nim na tym samym pasie ruchu nie zasygnalizował zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, a także znacznej prędkości z jaką poruszał się motocyklista;

3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o powołanie innego biegłego w

	sprawie w sytuacji gdy opinia złożona w sprawie jest niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty wywiedzione przez skarżącego okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, iż pomimo że skarżący pozornie zarzucił orzeczeniu Sądu merytorycznego szereg naruszeń (niekiedy nawet błędnie łącząc ze sobą poszczególne przepisy proceduralne – art. 7 kpk i art. 410 kpk) to całość jego wywodów tak naprawdę krążyła wokół pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i miała na celu zdyskredytowanie tych źródeł dowodowych, które wyraźnie przemawiały za uznaniem winy jego klienta i jednocześnie wyeksponowanie pozostałych - których wydźwięk był korzystny dla M. T..</p> <p>Tutaj jasno zasygnalizować należy, że dla skuteczności zarzutu obraży art. 7 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Omawiany zarzut nie może sprowadzać się tylko do tego, że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKa 8/19). Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrzył się uchybień ze</p>	

strony Sądu Rejonowego w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny poszczególnych dowodów. Procedując w sprawie niniejszej, organ niższego rzędu wykazał się przede wszystkim obiektywizmem i bezstronnością.

Rzecz jasna, na kanwie przedmiotowej sprawy zasadniczo wyłoniły się dwie rozbieżne wersje zdarzeń, z których pierwsza wskazywała na winę oskarżonego, druga zaś, pochodząca głównie od samego zainteresowanego i wywołanej ekspertyzy prywatnej – na brak jego sprawstwa. Fakt, iż poszczególni uczestnicy postępowania byli mniej lub bardziej zainteresowani określonym jego rozstrzygnięciem zobligował zatem Sąd Rejonowy do podejścia z dużą dozą ostrożności do depozycji każdego rozpytywanego i dążenia do wyeliminowania wszelkich możliwych obiekcji poprzez wywołanie innych, rzetelnych i obiektywnych dowodów.

W tym przypadku takim dowodem okazała się opinia biegłego sądowego J. S. - specjalisty z zakresu ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej. Bez wątplenia, ów podmiot nie tylko był osobą postronną, nijak niezaangażowaną w rozstrzygnięcie sprawy, ale jednocześnie posiadał specjalistyczną wiedzę umożliwiającą mu wyprowadzenie wniosków co do przebiegu zajścia stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania. Oczywiście, organ sądowy konkluzje te zweryfikował przez pryzmat pozostałej części materiału dowodowego, słusznie wywodząc że te pokryły się zwłaszcza z zeznaniami świadków w osobach M. P. oraz częściowo

– P. R.. Tutaj wtrącić należy, iż rzeczona opinia nie winna wzbudzać najmniejszych obiekcji. Nie tylko bowiem sporządzona została przez podmiot uprawniony, ale także we właściwej do tego procedurze. Specjalista po dogłębnym zapoznaniu się z aktami sprawy wyprowadził tezy, które następnie dodatkowo uzupełnił rozwiewając wszelkie wątpliwości, zgłoszone właśnie przez obrońcę oskarżonego i nawiązał jednocześnie do przedłożonej przezeń ekspertyzy prywatnej. Opinia w swej treści zawierała dokładne wyliczenia wraz ze wskazaniem ich podstaw i metod dokonania, co zostało wykazane dodatkowo na łamach pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia i nie wymaga kolejnego powielenia w tym miejscu. Z tej przyczyny brak było podstaw do bezzasadnego przedłużania postępowania dowodowego, poprzez wywołanie kolejnego tożsamego dowodu. Takie zbędne działanie nie przyniosłoby bowiem żadnych korzyści procesowych, a mogłoby jedynie przyczynić się do zaistnienia tak niepożądanego stanu jakim jest przewlekłość postępowania. Dalsze zaś dywagacje obrony w tym przedmiocie, nawet poparte swego rodzaju kalkulacjami, siłą rzeczy nie mogły przekonać Sądu Okręgowego. Nie należy bowiem zapominać, iż apelujący nie był podmiotem kompetentnym do czynienia tego rodzaju uwag, nie posiadał dostatecznej wiedzy co do istoty i metodologii wykonanych badań i pomiarów, oraz co najistotniejsze - ze względu na pełnioną rolę procesową nie był osobą obiektywną i bezstronną.

Być może wspomniana opinia okazałaby się niewystarczająca do przypisania winy M. T.,

gdyby wywiedzione przez biegłego wnioski nie zostały dostatecznie uargumentowane bądź pozostawały odosobnione. Tak jednak nie było na gruncie niniejszej sprawy. Jak już wspomniano powyżej, konkluzje rzeczony opinii w zdecydowanej mierze pokryły się z zakwestionowanymi w apelacji depozycjami świadków w osobach M. P. i P. R., tym samym przemawiając za przyznaniem im przymiotu wiarygodności. Oczywiście, nad wyraz skrupulatnie analizując te treści można byłoby doszukać się pewnych niespójności czy sprzeczności w zeznaniach świadków, jednakże nie dość, że ich ranga byłaby marginalna, to jeszcze zjawisko to jest na tyle częste, że nie powinno dziwić, zwłaszcza profesjonalisty. Wszak, biorąc pod uwagę tak dynamikę danego zdarzenia i towarzyszące mu emocje jego uczestników, jak i możliwości poznawcze oraz zdolności do zapamiętywania konkretnych świadków trudno byłoby oczekiwać od nich, że odtworzą rzeczony zajście z największą precyzją i niemal stuprocentową pewnością co do każdego szczegółu. A wydawać by się mogło, że właśnie takie życzenie przyświecało skarżącemu, który przywołując deklaracje świadków kładł niewspółmierny nacisk właśnie na tego typu drobne niuanse, które tak naprawdę pozostawały bez znaczenia dla poczynionych ustaleń faktycznych. Niewątpliwie bowiem dość szczegółowy obraz zdarzeń, jaki wyłonił się z depozycji każdego z nich znalazł poparcie w pozostałej części uznanego za wiarygodny materiału dowodowego. Stąd, wywody apelującego dotyczące oceny zeznań M. P. oraz P. R. należało raczej rozpatrywać bardziej w kategoriach polemiki,

aniżeli rzeczywistych naruszeń proceduralnych.

Z kolei, obszerne dywagacje obrony co do rzekomo rzeczywistego przebiegu tamtejszego zajścia oraz jego przyczyn, tak naprawdę nie stanowiły nic innego jak realizację przyjętej linii obrony, mającej na celu zmarginalizowanie odpowiedzialności M. T. i przerzucenie jej na uczestniczącego w zajściu pokrzywdzonego motocyklistę. Rzecz jasna, sam zainteresowany również konsekwentnie twierdził, że całemu zajściu wyłącznie winny jest P. R., zaś jego depozycje co do zasady poparła wywołana przez obrońcę ekspertyza prywatna, której autor wskazał, jakoby to nieprawidłowe zachowanie motocyklisty uniemożliwiło M. T. podjęcie stosownych działań i zachowanie wymaganych warunków bezpieczeństwa. Wspomniane spostrzeżenia co do postawy na drodze P. R. bynajmniej nie stanowiły żadnego novum. Biegły J. S. dostrzegł bowiem, że pokrzywdzony rozpoczął wyprzedzanie kolumny pojazdów w miejscu gdzie oś jezdni wyznaczała jeszcze linia podwójna ciągła – w miejscu gdzie taki manewr z tego tytułu nie powinien być wykonywany, ponieważ wymagał przekroczenia linii podwójnej ciągłej, a także, że nieznacznie przy wyprzedzaniu przekroczył prędkość dopuszczalną, jadąc tuż przed kontaktem z M. z prędkością nie mniejszą niż 110 km/h. Co więcej – okoliczności te absolutnie nie zostały zignorowane i przemilczane przez opiniującego. Wręcz przeciwnie – biegły pochylił się nad kwestią, debatując czy wspomniane zachowanie mogło przyczynić się do powstania kolizji

czy też nie, finalnie z całą pewnością wskazując na tę drugą opcję. Nie należy nadto zapominać, iż to organ sądowy władnym jest, ażeby badać poszczególne dowody, również te sprzeczne w swych treściach, i to nie wyłączenie autonomicznie, ale również w ich wzajemnym powiązaniu i ewentualnie rozstrzygnąć, które z nich i w jakim zakresie zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Kompetencji tej nie posiada zarazem żadna ze stron procesowych, zaś jej wskazania co do oceny poszczególnego dowodu nie mogą być, z logicznych przyczyn, dla Sądu wiążące. Dlatego też, fakt iż obrona wielokroć powoływała się na treść wzmiankowanej ekspertyzy, szeroko przywołując jej wnioski, nie mógł spowodować bezrefleksyjnego poczynienia ustaleń faktycznych właśnie w oparciu o spostrzeżenia tego specjalisty, zwłaszcza kiedy pozostawiała część obszernego i wiarygodnego materiału dowodowego tymże ocenom zaprzeczała.

W sposób tożsamy odnieść należy się do problematyki dowodu z wyjaśnień oskarżonego. Oczywiście, ten ma prawo forsować własną wersję zdarzeń, jednak ta w żadnym razie nie może stanowić wyznacznika rzeczywistego stanu faktycznego sprawy i filtrować wiarygodności pozostałych źródeł dowodowych. Depozycje podsądnego, każdorazowo winny być bowiem rozpatrywane w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. I tak, te prezentowane przez M. T. zostały wyraźnie obalone w toku postępowania dowodowego.

Zeznania D. Ł. natomiast tak naprawdę nie wniosły zbyt

wiele w tej kwestii. Świadek bowiem w sposób wiarygodny opisał dostrzeżony przez siebie obraz zdarzeń, koncentrując się jednak bardziej na własnych spostrzeżeniach i domniemaniach, aniżeli odczuciach i reakcjach sprawcy. Tym samym jej depozycje nie zdołały poprzeć wersji zdarzeń wykreowanej przez podsądnego.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, stwierdzając przy tym winę M. T. w zakresie zarzucanego mu czynu. Apelujący w wywiedzionym środku zaskarżenia w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, nieudolnie próbując podważyć materiał dowodowy obciążający oskarżonego, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obraży prawa procesowego w zakresie oceny dowodów zawartych w apelacji uczyniła niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec faktu, iż oba zarzuty poparte zostały wspólną argumentacją, w ocenie Sądu Okręgowego zbędne byłyby szersze dywagacje w tym przedmiocie.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa, a w przypadku gdy konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, żaden z wyprowadzonych wniosków apelacyjnych również nie zasłużył na uwzględnienie.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	

wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencje w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	o kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 30 maja 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 406/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana